

Uzavírání cest 2004

aneb

...taková pěkná tečka...

Uzavírání cest

17.11. 2004

Je to smutné, ale čas se nachýlil a je tu poslední letošní výprava. A nejspíš bude skvělá až fantastická, protože vyjet není jen tak. A pokud mě paměť neklame tak to chodí tak, že pokud se nedaří vyjet, probíhá pak celá akce úžasně. Tak tedy... Cíl bude v Přerově nad Labem ve skanzenu a pak v cyklomuzeu. To bude paráda.

Nebude. Tomáš zjistil pomocí sítě In fernet, že oboje je v den státního svátku uzavřené. Inu stává se to, proč ne, změňme cíl na hvězdárnu Ondřejov. Tam také většina stávající členské základny ještě nebyla, takže to bude zajímavé a poučné.

Hm. Tak zase ne. I tato atrakce nemá otevřeno. No jo, ale kam někam blízko Prahy? Chce to něco, kde nedrže otevřací dobu. Ale kolem Prahy... A co Říp. Hora Říp. Není to daleko a může se tam třeba o půlnoci. Akorát budeme nuceni použít vlak. Ono je to přeci jen kolem sedmdesáti km daleko. Ale Tomáš zjistil a zajistil a tak máme kam.

Sraz na Masarykově nádraží v 9 hodin. Pojedeme hodinu a kousek a pak to hravě zvládnem.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	2608	0	0	15

Přicházím s Hankou do Jeskyně a tady už straší Jarka. A hle – Viktor. To je človíček, který hrozil výjezdem na Expedici a pak z nejasných důvodů vzdal. Skvělý. Tak. Převlečení, naložení, připravení, jedem. Na nádraží jsme na doraz. Časově. Nějak nevidím Tomáše.

Zato je tu Michal. Ale bez kola. Prý s námi pojede do Roudnice a pak se vrátí. Je to výborný. Ale stejně bych radši viděl jak sedí na kole a jede s námi. Michal tvrdí, že u pokladěn není nejkratší fronta a že pokud chceme lístky... No jo ale ten Tomáš... Viktor s Jarkou velmi svižně odcházejí k pokladnám. Po nějaké době se mě zmocňuje pocit nestihnutelnosti. Začínám připravovat přesun kol k vlaku. Přijíždí Tomáš a s ním chlap Petr. Ani je nevitám a ženu je k pokladnám. Během pár okamžiků jsou všichni zpět i jízdenkami. Bleskově najíždíme k vlaku a obsazujeme po dvojicích místa pro kola. Naštěstí je to paníák a tak k nakládání nikoho a nic nepotřebujeme. Tak, naloženo. Tomáš a Petr, Jarka a Viktor, Já (Dig), Hanka a Michal. Jsme všichni. Z těch, co přislíbili účast chybí Majka a nějakí kamarádi, Hančini kamarádi a sám Olda. Do odjezdu zbývá 5 minut. Po nástupišti si to šine a zmateně se rozhlíží nějaký trouba s kolem. Viditelně netuší která bije. Dobře se bavím. Má chodit včas. Přichází blíž a není to trouba, je to Olda. Houknul jsem na něj aby se přidal. Neváhal a je tu. Všechno je báječné, jenom drobnost – nemá jízdenku. Poradili jsme mu, že ji má koupit ve vlaku a tvrdit, že jede z Vysocan. Tam není výdejna lístků. Dveře soupravy se se syčením a rachotem zavírají a vlak se rozjíždí. Jsme všeobecně rádi, že jsme to stihli a že jedeme. Cesta probíhá hladce a klidně, Michal nás seznamuje s nejnovějšími technickými zajímavostmi, ostatní vyprávějí o tom, co se za poslední dobu změnilo v jejich životě.

Zalaškovali jsme si s průvodčím a po, geologicky vzato, okamžiku jsme v Roudnici. Je zataženo a vypadá to na déšť. A opravdu. Jen jsme vyndali kola z vlaku začalo kapat. Ne moc, ale otravuje to.

Připravili jsme se na jízdu, rozloučili se s Michalem a vzhůru. Nahoru. Kam jinam. Hned na první křižovatce provedl Tomáš nepochopitelný manévř odbočení vpravo. Ze své pozice posledního jedoucího jsem ho na to prostřednictvím ostatních upozornil. Nařídil manévř „obrat“ a na křižovatce statečně odbočil doleva. Bud' ještě spí, nebo má katastroficky málo nikotinu v krvi. Předjel jsem skupinu, nařídil obrat a vyvedl ji z Roudnice. Později mi Tomáš řekl, že mi chtěl udělat radost. Před nedávnem jsem totiž jen tak prohodil, že za časů hodně zpět, kdy nebyly k dostání pořádné mapy a kdy navigaci dělali i ti, co nerozeznali křižovatku od hradu se dost bloudilo a bylo to dobrodružné a že dneska mám navigátora, který se streší i za tmy a mlhy na správné místo, ale je to na úkor dobrodružna. Dobrá, mám radost, ale bloudit městem a navíc prvním na trase zase nemusím. Jen jsme zatočili, Tomáš poznal kde jsme. Tudy jsme jeli na jaře, kdy tady do těch míst zapíchla Marcela prst do mapy a tvrdila, že je tu klášter, který stojí za to navštívit. Tehdy nás Tomáš navedl s přesností na 10m. Bohužel se ukázalo, že tu klášter nikdy nebyl a s jeho výstavbou zde se zatím nepočítá. Pořád je zataženo a déšť není daleko. Jedeme do kopce. Není prudký, ale otravuje to. Terén se rovná až do rovna a jsme v Krabčicích. Velmi pomalou jízdou sjednocujeme skupinu a odbočujeme na vedlejší do Rovného. Rozpouštíme formaci a jedeme jak to vychází a kecáme o všem možném a najednou mijíme malinkou cedulku se šipkou k památné hoře a začíná stoupání. Je dost hrozné, ale my znalí víme, že...

Dig.

Za to my neznaší se nestačíme divit. Ke všemu se proti nám opírá velmi slušný vítr s občasnými bočními nárazy. Veškerá okolní nehostinnost mi pomáhá přenést se v myšlenkách do pohádky, kde se statečný rytíř bez bázně a hany prokousává všemožnými nástrahami co na něj připravil zlý čaroděj. Už jen ten drak aby na mě někde juknul, srazil mě ze sedla a sežral © Já se ale nevzdávám a prokousávám se metr po metru dál a dál...

Hnk.

Zastavujeme vedle parkoviště a začíná pršet. Tady předvedl Viktor svého... Ale né. Je vidět na co zase myslíte! Svého vynalézavého ducha. Jede v džínách a vyvezl dva igelitové rukávce – v tomto případě nohávce. Natáhl je přes nohavice a získal tak absolutně nepromokavé kalhoty.

Báječné. Ale my, co jsme si již podobným způsobem naběhli víme, že daleko horší, než promoknout je propotit se. Ani nevím kde a za jakých okolností se svého vynálezu zbavil. Vím jen tolik, že na první zastávce už jel zase jen v džínách. Jo, první zastávka. To byla taky věc! My, co to tu známe, víme, že je tu 2x brutální sklon cesty vedoucí nahoru. Povrch je zpevněn betonem. Potud v pořádku. Naše převody to zvládají. Je tu však technická nepřekonatelnost. Jde o to, že když důrazněji přišlápneme, zvedne se nám čenich k obloze a je vymalováno. A znovu nasednout v takovémhle stoupání opravdu nejde. A to se mi právě přihodilo. Překázeli mi tam nějakí pěšáci a při vyhýbání jsem musel šlápnout na zem. A konec. I Petr, který jede přede mnou to nějak nezvládl a musel vystoupit. A tak jsme statečně vyvlekli kola do místa první zastávky všichni.

Odpočinuli jsme si a na krátkém relativně po rovině úseku zase jedeme. A prší. A kousek pod vrcholem druhé velehorské prémie mi prohráblo zadní kolo a je to. Zase musím pěšky. Ale jak vidím, nejsem sám. Kromě Petra, který už je nahoře jdeme pěšky všichni. Ale zakrátko jsme se na vrchol vyhrabošili všichni. Zaparkovali jsme kola a šli na exkurzi po vršku této dominanty. Rotunda je zavřená a tak se jdeme podívat na vyhlídky a na místo odkud byl vyštípnut kámen do základů Národního divadla. A prší a fouká ledový vítr.

Obešli jsme vršek kopce kolem dokola, prohlédli si pamětihodnosti a začali se zabývat myšlenkou kudy odtud. Já si pamatuju, že po druhé straně kopce vede docela příjemná mírná cesta, možná i sjízdná.

Dig.

Teda nevím, jaký měli pocit ostatní, ale jestli tohle měla být „příjemná mírná cesta“, nechci ani vědět, čemu Dig říká „nepříjemná prudká cesta“.. Pravděpodobně se bude jednat o vrtanou studnu. Jinak opravdu nevím...

Jrk.

Nasedáme a jedeme. Celých 100m. Pak se jet nedá. Nějak se to tu změnilo. Tady bývala cesta z udupané hlíny mezi kameny. Ted' jsou tu jen ty kameny bez hlíny. To nevdá. Ten kousek zvládnem a tam dál to bude v pořádku.

Dig.

To jsme si bohužel mysleli všichni ☹

Hnk.

Zahajujeme sestup. Je šílený. Všechno je mokré a klouže to tu. Jsme už dost daleko a cesta se ještě zhoršila. Bohužel návrat nemáme. Nezbývá než pokračovat a trpět. Je to opravdu lahůdka. Ostré kameny, mezi nimi hluboké úzké mezery, není kam šlápnout, kola kloužou a pohybuji se úplně opačně než chceme, kloužou nám boty a hlína z původní cesty je naplavená na svahu pod námi. To asi budou ty důsledky masové turistiky, před kterou varují ekologové a ochránáři. Musím přiznat, že mě překvapuje jak rychle se dá něco tak jednoduchého a samozřejmého zničit. Vždyť jsou to asi dva roky, co jsem tu byl naposled a velmi dobře si pamatuju, že ta cesta fungovala. Jsme asi v půlce a aspoň já musím odpočívat. Moje svaly navyklé městskému životu signalizují něco že křeč a že

A je tu závěr. Jste na 6. stránce Uzavírání cest.

takovýhle výkony se teda rozhodně podávat nebudou a podobně. Dobrá, dobrá, ale už přijdeme. Odpočínáte si dole. Možná. Sestup pokračuje. Je úděsnej!

A najednou se sklon i náklon mění a dá se jít celkem v klidu a možná by šlo i jet. Ale co ostatní? Parkuju svého miláčka (kolo, né Hanku) a jdu nahoru. Svaly připomínají, že jsem jim slíbil odpočinek. Ale jo, ale až za chvíli. Ostatním není pomoci. Statečně kloužou a

A je tu závěr. Jste na 6. stránce Uzavírání cest.

tancujou mezi kolem šutrama na zemi a stromama kolem. Po nějaké době jsme u mého kola. Zkusím jet. Jde to, ale fakt pomalu a opatrně. Dig.

Mně to pro zpestření ještě každých pár klouzavých metrů vylepšuje padající nožička od stojánku. Musím vždy zastavit a zakopnout ji zpět, kde vydrží pokud to jde dobře tak 5 m a pak si dáváme repete. Pokud to jde snažím se jet i s vytaženým podvozkiem, který jinak funguje jako krásné hrablo na napadané listí ☺

Hnk.

Ani nemá smysl moc používat brzdy. Stejně se rychlost a směr nemění. Jenom doufám, že si moje kolečko uvědomuje, že pokud mě shodí, bude nás to oba hodně bolet. Asi to ví a bezpečně jedeme po cestě přes kořeny, výmoly, kameny a bahno až na silnici.

Sjednucujeme skupinu a pak vyrážíme vstříc obědu. Chci hospodu „V zatáčce“ ve Straškově. Pomalu se tam mokrou krajinou přesunujeme. No a než bys po zdolání dvanácti piv přeřikal pivní otčenáš byli jsme před lokálem. A před ním jsme taky zůstali. Oni tu totiž mají sanitární den. Lotři! Nevadí, pojedeme jinam. Nabrali jsme směr na Velvary a zvolna se k nim přibližujeme. Jenom se mi silně příčí, že jsem tu měl 3 oblíbené lokály kde vařili a dneska už z nich nezbylo nic. Jednu hospodu přestavěli na obytný barák, z druhé je bazar a třetí je uzavřená. Hm, tak dost a tady bude svačina. Zastavujeme a zobeme ze zásob.

Moc se mi to nelíbí, protože bude hůř až se setmí a naroste zima a pak bude každé Joulík dobrý. Po odpočinku popojíždíme do Velvar na náměstí do podniku s honosným názvem „Záložna“. Parkujeme v průjezdu a jdeme dovnitř. No, nic moc. Kluk za výčepem se sice snaží, ale profík prostě není. Kromě nás jsou tu ještě 3 štamgasti u pípy a přesto to nezvládá. Dočkali jsme se jídeláku a za nějakou dobu i jídla a pití. Během toho nějaké dva nesmírně zajímala naše kola. Ale ti mazali, když spustil alarm. Slušnej šok. Pokud si ještě připočteme zesílení zvuku sirén průjezdem... Kluci za nimi vyběhli, ale vzhledem k nulovým škodám je nechali zdrhat. Dig.

Já se už v duchu loučila se svým milovaným Šlapátkem a přemýšlela jakým způsobem pojedu z Velvar domů. Naštěstí se mé černé obavy nevyplnily. Hnk.

Po jídle připravujeme odjezd. Petr pořád hledá nějakou pičičurku ze světýlka. Prý mu upadla a bez ní je to nějak k ničemu. Je to skvělý. V průjezdu je tma. A přesto, že máme velmi silná světla, součástku ne a ne najít. Dig.

Pomáháme Petrovi hledat, šátráme a lezeme po zemi jak idioti. Nikde nic. Říkám: „Petře, nemáš to náhodou v té zadní kapsičce?“ Vítězoslavně vytahuje světýlko. Hurá! Tak to bychom měli. Jrk.

Pak se nějak objevila a můžeme vyjet. Stmívá se, pořád je pod mrakem ale neprší. Projeli jsme bránou a míříme na Kralupy. Jede se dobře. Roztrhli jsme se na dvě party a v poklidu se blížíme ke Kralupům. A už jsme v místě několika nechráněných přejezdů. Kromě jednoho jsou v pohodě. Ale ten jeden je právě v cestě a je tam nějaká skrumáž našich. Za ním je plácek a oni tam zajíždějí. Je od nich pěkné, že na nás čekají. Hanka jede vpravo přede mnou. A už vidím že najíždí blbě. Ten přejezd je šikmo k silnici a pod pěkně blbým úhlem. Podklouzlo jí zadní kolo, náklon, ale srovnává za cenu série malých smyků a nárazů na kolejnici. Ustála to. Nebo vlastně useděla... Dig.

Musím ale přiznat, že jsem měla namále. Takové kopnutí od kola jsem zažila snad poprvé v životě. Hlavně jsem v ten okamžik vůbec nemohla pochopit co se mému kolečku nelíbilo, že mě tak trestá a chce shodit ze sedla. Hnk.

Jenomže jak ji tak sleduju, zapomněl jsem na sebe. Sice najíždím skoro kolmo na kolejnici, ale jen skoro. A už vidím, že je čas vystoupit, přední kolo se podsmeklo a s tím se nedá nic dělat. Kolečko s rachotem dopadlo na přejezd. Ve stejném okamžiku začal s vystupováním Petr. I jeho miláček dopadl na koleje. Oba se zvedáme a kupodivu jsme beze škod. Přesunujeme se k ostatním. Ukázalo se, že šlechetnost čekání na nás není zas tak horká. Důvod zastávky je Jarčín pád. Dopadla hůř než my. Přišla o zrcátko. Již druhé v této sezóně. Dig.

Dig zapomněl dodat, že se jen tak mezi řeči řekl něco jako: „Hm, tenhle přejezd si pamatuju. Tady si vždycky někdo rozbije hubu“. S úžasem jsme s Hankou zirály nejdřív na něho, pak na sebe.

Škoda, že nám to neřekl před přejezdem. Je to prostě poklad. Zakopanej. Jen ho vykopat... ☺ Jrk.

Očistili jsme se a chceme odjet. Hanka se zmínila, že její kolo prostě nejede. Tomu nerozumím. Vždyť nespadla. Ukázalo se však, že sice ustála pád ale zcela odrovnala zadní výplet. Je pravda, že je starý a bez větší údržby a to i po její nehodě, kdy jí dávali dohromady po kouskách. Pokouším se přecentrovat tak aby došla. Znamená to však výplet značně povolit. Ale co, je šikovná, určitě dojezd zvládne. Povedlo se, kolo je schopné další jízdy. Dig.

To jsem ještě netušila, že si zbývající kilometry budu hrát chvíli na cirkusáka a chvíli na plochodrážního jezdce. Celou cestu se kolo pode mnou snažilo rozpadnout na několik kusů a udržet rovnováhu byl pro mě skoro nadlidský úkol.

Občasné nárazy větru mi to ani trochu neulhčovaly a déšť spolu s tmou ještě zhoustl. Čekala jsem která díra nebo zatáčka bude má, bude má, bude má...Hnk.

Rozjíždíme se. Zároveň s námi se dává do pohybu masa vzduchu, bohužel opačným směrem. Tak to jsme fakt potřebovali. Projeli jsme Kralupy a za nimi je kopec nahoru. Je nepřijemný, ale ne zničující. Nahore sjednocujeme skupinu a mám v úmyslu nás odklonit na vedlejší silnici vedoucí rovnoběžně s hlavní. Na nejbližší odbočce to udělám.

Neudělám! Ta vedlejší je dost rozbitá a v závěru do značného kopce. A pokud Hanka vymete díru, nebo nějak ostřeji zabere, zničí trosky výpletu. Přesto že tu fouká a jezděť tu šílenci, zůstaneme na téhle silnici. A tak se přesunujeme večerní krajinou a tmou a blížíme se k Velkým Přílepům. Tam odbočíme a mírným výjezdem se ocitneme u odbočky na Úholičky. Jak jsem vymyslel, tak se stalo. A jako vedlejší efekt máme vítr v zádech. Zastavujeme vedle bývalé skládky na plácku mimo silnici. Odpočíváme a zobeme nějaké ty živiny ze zásob.

A pak už hajdy do Roztok. Jedeme skoro pořád z kopce a v závěru pak sjíždíme serpentiny a ocitáme se na rovince vedoucí k „Petrovu přejezdu“. To je ten, kde slovatný Petr rozbil vůz BMW a šraňky včetně ovládací škatule. Jedeme zvolna a u přejezdu chci sjednotit skupinu. České dráhy mi pomohly. Jak? Jednoduše. Poslaly tudy vlak a ten způsobil, že se zavřely závory. Jsme tu všichni, závory se otevírají, můžeme pokračovat. Minuli jsme ceduli s nápisem PRAHA a jsme skoro doma. Přes Podbabu a Výstaviště, kde se odpojují ti co parkují na Jižním městě a podobných končinách (pojedou metrem z Holešovic) spojkou na Florenc a pak Karlínem k tunelu a tunelem na Žižkov a do Jeskyně. To se to krásně povedlo. A to je pro letošek všechno. **Cesty prohlašuji za uzavřené a sezónu za skončenou.** Není to však poslední letošní akce. Ještě bude pečení a hory. Tak se mějte...

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	44,0	2670	62,3	14,4	11

Celková technická data:**Účast**Osm nenapravitelných...: Tomáš, Petr, Viktor
Michal, Olda, Jarka, Hanka a DigOficiálně
přiznaná
kilometráž

62 km

Příště**Otevírání cest 2005**

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Roztoky u P.	
Roudnice n.L.	Praha Pobaba	
Krabčice	Holešovice	
Rovné	Florenc	
Hora Říp	Karlín	
Vraškov	Žižkov	
Straškov		
Vodochody		
Velvary		
Kralupy n.V.		

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), **Dominik (Dmk)**, Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), **Lenka (Lnk)**, Majka (Maj), Marcela (Mcl), Michal (Msh), *Olda (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour^{plus} 2004
Dig & Jrk & Tom & Hnk & Old
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz